



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De hospitalitate ac fraterno amore. cap. xcix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)


Simile. affert afflictio. Quemadmodum enim fornax nullo incommodo aurum afficit: eodem modo calamitas nullam forti viro perniciem infert. Quidnam fornax auro puro facit? Quid item afflictio patienti animo eam ferenti? Imò verò sublimiorem eum reddit.

Basil. Commutationes ac pacta huiusmodi nobis cum Domino sunt. Etenim pro flagris, quæ corporibus nostris insurguntur, splendida vestis nobis efflorescet: pro ignominia, coronæ: pro carcere ac vinculis, paradysus: pro condemnatione cum facinorosis hominibus, angelorum societas.

xili. Patientia stude, per quam martyres exercitatos esse compertum habemus.

De his qui res aduersas minimè sustinent, verùm animi imbecillitate laborant.

CAP. XCVIII.

Pro.  VI pusillanimis est, admodum stultus est. Pusillanimum virum quis sustinebit?

Eccli. 2. Væ his qui perdidērunt sustinentiam, & qui dereliquerunt vias re-ctas. Et quid facient, cùm inspiciere cœperit Dominus?

Basil. Si aduersus conuitiatorem ira affectus fueris, ipsius probra cõfirmasti. Quid enim ira stultius? Si autem ab ira immunis manseris, eum, à quo contumelia lacesitus es, pudore atque ignominia affecisti, re ipsa nimirum pudicitiam ac temperantiam pro te ferens.

2. Reg. 16. Operæpretium est igitur nos optimorum exemplorũ recordatione furiosum ac vesanum animæ motum compescere: id videlicet nobiscum reputantes, quàm leuiter ac placidè beatus David contumelias ac debacchationes Semei pertulerit. Non enim iracundiæ spatium sese mouendi dabat, cogitationem suam ad Deum transferens. Dominus enim, inquit, præcepit Semei vt malediceret David. Quo factum est, vt cùm audiret, Vir sanguinum flagitiose, non illi succenseret, verùm seipsum deprimeret, tanquam meritis contumelias impetitus. Duo porro ista à te amputa, hoc est ita te compara, vt nec te ipsum vlla re amplè dignum censeas, nec hominem vllum dignitate longè te inferiorem esse existimes.

Remedia aduersus arrogantiam.
Mar. 10.
Io. 18.

Christus partim verbis, partim rebus atque exemplis patientiæ viam nobis monstrauit. Nam hæc ipsius verba sunt, Qui vult inter vos primus esse, erit omnium postremus: & ipse eum, à quo percussus est, placidè ac sine vlla animi commotione pertulit. Etenim is, qui cœli ac terræ conditor ac dominus est, qui ab omni mente prædita creatura adoratur, qui virtutis suæ verbo omnia portat, non eum, qui sibi colaphum impegerrat, viuum in infernũ misit (dehiscẽte videlicet impio homini terra) verùm his verbis ipsum admonebat & erudiebat, Si malè locutus sum, testimonium perhibe de malo: si autem bene, quid me cædis? Nam si iuxta Domini mandatum omnium postremus atque in finem esse assuescas, nunquam excandesces, tanquam contumelia indignè lacesitus.

xili. Contemnere ac nolle sustinere, magnas ac varias calamitates affert.

Iob. 2. Stultitia est impatientem, minimeque fortem ac tolerantem in variis tentationum generibus se præbere. Id adeo tibi persuadeat his verbis Iob, Quasi vna de stultis mulieribus locuta es.

De hospitalitate ac fraterno amore.

CAP. XCIX.

Gen. 18.



PARVIT Deus Abrahamæ in conualle Mambre, sedenti in ostio tabernaculi sui in ipso feruore diei. Cùmque eleuasset oculos suos, apparuerunt ei tres viri stantes prope eum: quos cùm vidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio tabernaculi sui, & adorauit in terram. Et dixit: Domine, si inueni gratiam in oculis tuis, ne transeas seruum tuum: sed afferam pauxillum aquæ, & lauentur pedes vestri, & requiescite sub arbore. Ponamque buccellam panis, & cõfortetur cor vestrum, & postea transibitis.

Vene-

A Venerunt duo angeli Sodomam vespere, sedente Lot in foribus ciuitatis. Qui cum vidisset eos, surrexit, & iuit obuiam eis: adorauitque pronus in terram, & dixit: Obsecro, domini, declinate in domum pueri vestri, & manete ibi: lauate pedes vestros, & mane proficiscemini in viam vestram. Qui dixerunt, Minime, sed in platea manebimus. Compulit illos oppidum, vt diuerterent ad eum.

Laban auditis sermonibus sororis, venit ad virum, qui stabat iuxta camelos, & prope fontem aquae, dixitque ad eum, Ingredere benedictae Domini: cur foris stas?

Aduenam non contristabis, neque affliges eum: aduenae enim & ipsi fuistis in terra Aegypti.

B Si habitauerit aduena in terra vestra, & moratus fuerit inter vos, non exprobre-
bretis ei: sed sit inter vos quasi indigena.

Vidit senex sedentem hominem cum sarcinulis suis in platea ciuitatis: & dixit ad eum, Vnde venis? & quod vadis? Qui dixit ei, Profecti sumus de Bethlehem Iuda, & pergimus ad locum nostrum, qui est in latere montis Ephraim, vnde ieramus in Bethlehem, nullusque sub tectum suum nos vult recipere. Qui respondit senex, Pax tecum sit, ego praebibo omnia quae necessaria sunt: tantum quaeso ne in platea maneat. Introduxitque eum in domum suam, & pabulum asinis praebuit, ac postquam lauerunt pedes suos, recepit eos in conuiuium.

Foris non pernoctabat extraneus: porta mea omni venienti aperta erat.

C Qui recipit Prophetam in nomine Prophetae, mercedem Prophetae accipiet. & qui recipit iustum in nomine iusti, mercedem iusti accipiet.

Et cum euassemus, tunc cognouimus quia Melita insula vocabatur. Barbari vero praestabant non modicam humanitatem nobis. Accensa enim pyra reficiebant nos omnes propter imbrem, qui imminebat, & frigus. In locis autem illis erant praedia principis insulae, nomine Publij, qui nos suscipiens, triduo benigne exhibuit.

Charitas fraternitatis maneat in vobis. Et hospitalitatem nolite obliuisci. Per hanc enim inscientes quidam angelos hospitio exceperunt.

Fac diligenter hospites hospes colas.

Ne hospitem asperneris. Quandoquidem nos quoque peregrini atque aduena sumus.

D Fratrum potius, quam nostri ipsorum amore flagremus. Hospes obigit, domo carens, ac peregrinus? Per hunc illum excipe, qui tua causa peregrinatus est, idque in suis.

Cum ad Sarephtanam viduam Propheta se contulit, cum fame laborans hospes ad esurientem hospitam accessit, pugilli farinae fontem perennem reddidit: non beneficii quantitatem expendens, sed hospitalitatis alacritati vicem ac mercedem rependens. Huiusmodi quippe diuina gratia est: exigua capiens, magna largitur.

Peregrinus & pauper, Dei collyrium sunt: qui eos excipit, statim oculorum sanitate donabitur.

E Profectus est Elias in Sarephta Sidoniorum, & vidit mulierem colligentem ligna, & dixit ei, Da mihi paululum aquae, vt bibam. Profecta mulier attulit ipsi: ac bibit. Ac rursum ait ad eam, Da mihi obsecro & buccellam panis, vt comedam. Quae respondit, Viuit Dominus Deus tuus, si quid mihi aliud est praeter pugillum farinae in hydria, & paulum olei in lecytho. En colligo duo ligna, vt ingrediar, & faciam illud mihi & filio meo, vt comedamus, & moriamur. Quid igitur Elias? Abi, inquit, & fac mihi separatim subciuericum panem, vt comedam: atque ita deinde facies filio tuo & tibi, & comedetis. Quid agis Elia? Panem vis? & separatim quaris? Non enim debes gratias agere, vt cum filiis comedas. Tu comedere vis, & filiorum agmen fame strangulare? At vidua tamen haudquaquam conturbata est: nec dixit, Tu es, qui famem inuexisti: & vt in famis reliquiis nutritarius venis? Nec rursum his verbis visa est, Tantumne terrarum orbem reliquisti, vt ad me venires, ac liberos meos fame necares? Tu famis huiusce author es: & a me alimentum poscis? Verum, tanquam Abrahamica quadam mulier, domum ingressa, fecit quod Elias

dixerat. Ac tum cernere erat Viduam hospitalitatis laude ipse quoque Abrahamo superiorem. Nam ille opibus atque copiis affluens, angelos hospitio excepit: hæc autem vitam ac mortem offerens, hospitalitatis officium Prophetæ præstitit. Atque intueri licebat. Naturam laborantem, ac penè oppressam, & tamen hospitalitatis munere perfurgentem. Vides proiicientia se viscera, ac Prophetam suscipientia? Vniuersam filiorum turbam sepulcra mandauit. Quantum enim ad Viduæ studium, animique inductionem attinet, illi extremum diem obierunt. Haud equidem scio quibusnam laudibus Viduam hanc efferre queam. Quoniam enim modo liberos contempsit, atque hospitalitatem coluit? Quoniam modo natura ipsa iracundia non excedit? Quoniam modo vulua non immutata est? Quoniam modo viscera non fracta & dissoluta sunt, vniuersum filiorum gregem iam iamque fame interiturum cernentia? Verum his omnibus rebus superiorem se præbuit, ac Prophetam hospitio excepit. Posteaquam igitur accepit ac comedit Prophetæ, deinceps vicem ipsi rependit. Hospitalitatem Vidua seminavit: ac nulla interposita mora segetem pietate florentem messuit. Quid enim ait Elias? Viuit Dominus, Hydria farina non deficiet, & lecythus olei non minuetur. Ita dextra Viduæ manus torcular facta est, & sinistra area, & manipuli necessarij fructum suppeditantes, Prophetæ nimirum Viduam sensim ac tenui victu alente. Torcularis & area instar Viduæ domus facta est.

De Dei misericordia & bonitate ac longanimitate: & quòd satius sit in Dei, quàm in hominum manus incidere. CAP. C.

- D**OMINATOR Domine Deus, misericors & clemens, patiens, & multa miserationis, ac verax.
- S**ermo Domini factus est ad Gad Prophetam & Videntem Dauid, dicens, Trium tibi datur optio, elige vnum quod uoueris ex eis ut faciam tibi. Aut septem annis veniet tibi fames in terra tua: aut tribus mensibus fugies aduersarios tuos, & illi te persequentur: aut certè tribus diebus erit pestilentia in terra tua. Dixit autem Dauid, Coarctor nimis: sed melius est, ut incidam in manus Domini (multa enim sunt misericordiæ eius) quàm in manus hominum. Immisitque Dominus pestilentiam in Israël de mane usque ad tempus constitutum, & mortui sunt ex populo, à Dan usque Bersabee, septuaginta millia virorum. Cùmque extendisset manum suam angelus Domini super Hierusalem, ut disperderet eam, misertus est Dominus super afflictionem: & ait angelo percutienti populum, Sufficit: nunc contine manum tuam.
- Psal. 71.** Dominus iustus iudex, fortis & patiens, nunquid irascitur per singulos dies?
- 9. 24.** Secundum multitudinem iræ suæ non quæret. Reminiscere miserationum tuarum Domine. Quàm magna multitudo miserationum tuarum Domine!
- 30.** Misericordia Domini plena est terra. Homines & iumenta saluabis Domine, quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam Deus. Et tu Domine suavis & benignus, & multa misericordiæ omnibus inuocantibus te. Et tu Domine, miserator & misericors, patiens, & multa misericordiæ, & verax. Misericors & miserator Dominus, escam dedit timentibus se.
- 110.** Quis Deus similis tui, qui aufers iniquitatem, & transis peccatum reliquiarum hereditatis tuæ? Non immittet vltra furorem suum, quoniam volens misericordiam est. Reuertetur, & miserebitur nostri, deponet iniquitates nostras: & proiiciet in profundum maris omnia peccata nostra.
- Naum. 1.** Dominus patiens, & magnus fortitudine.
- Esai. 46.** Ego feci, & ego feram: ego portabo, & saluabo.
- 42.** Tacui semper, silui, patiens fui, sicut parturiens loquar: dissipabo, & absorbebo simul. Non in sempiternum litigabo, neque usque in finem irascar: nec vox iniuritiæ conculcabit vos. Expandi manus meas tota die ad populum incredulum,